Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2017. gada 12. oktobrī*

Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes "SDC-554S" reģistrācijas pieteikums – Agrāka nereģistrēta valsts vārdiska preču zīme "SDC-554S" – Relatīvs atteikuma pamats – Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 4. punkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 8. panta 4. punkts) – Pierādījumi par valsts tiesību saturu – Regulas (EK) Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunkts (tagad – Deleģētās regulas (ES) 2017/1430 7. panta 2. punkta d) apakšpunkts) – Pierādījumu sniegšana pirmo reizi apelācijas padomē – Apelācijas padomes rīcības brīvība – Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkts (tagad – Regulas (ES) 2017/1001 95. panta 2. punkts)

Lieta T-316/16

Moravia Consulting spol. s r. o., Brno (Čehijas Republika), ko pārstāv *M. Kyjovský*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *D. Gája*, pārstāvis,

atbildētājs,

otra procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībniece, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

Citizen Systems Europe GmbH, Štutgarte (Vācija), ko pārstāv *C. von Donat*, *J. Lipinsky*, *J. Hagenberg*, *T. Hollerbach* un *C. Nitschke*, advokāti,

par prasību par *EUIPO* Apelācijas otrās padomes 2016. gada 1. aprīļa lēmumu lietā R 1575/2015-2 attiecībā uz iebildumu procesu starp *Moravia Consulting* un *Citizen Systems Europe*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], tiesneši L. Madise [*L. Madise*] un R. da Silva Pasoss [*R. da Silva Passos*] (referents),

sekretāre K. Lopesa Bankalari [*X. Lopez Bancalari*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 21. jūnijā,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 24. oktobrī,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 2. decembrī,

ņemot vērā 2017. gada 9. marta lēmumu par lietu no T-316/16 līdz T-318/16 apvienošanu tiesvedības mutvārdu daļai,

pēc 2017. gada 11. maija tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2014. gada 10. aprīlī persona, kas iestājusies lietā, *Citizen Systems Europe GmbH*, iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu saskaņā ar grozīto Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 14. jūnija Regulu (ES) 2017/1001 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)).

2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdiska preču zīme “SDC-554S”.

3 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 9. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un atbilst šādam aprakstam: “Kabatas kalkulatori; kalkulatori”.

4 Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts 2014. gada 24. aprīļa *Bulletin des marques communautaires* [Kopienas Preču Zīmju Biļetenā] Nr. 2014/076.

5 2014. gada 22. jūlijā prasītāja *Moravia Consulting spol. s r. o.* atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 41. pantam (tagad – Regulas 2017/1001 46. pants) iesniedza iebildumus pret pieteiktās preču zīmes reģistrāciju kopumā.

6 Savu iebildumu pamatošanai prasītāja, pirmkārt, ir norādījusi, ka pastāv agrākas tiesības, kas piešķirtas ar nereģistrētu vārdisku preču zīmi, kuras formulējums ir identisks reģistrācijai pieteiktās preču zīmes formulējumam, saprotot, ka šīs tiesības pastāv vismaz Čehijas Republikas teritorijā. Šī nereģistrētā preču zīme attiecas uz kalkulatoriem.

7 Prasītāja ir norādījusi, ka tā ir izmantojusi nereģistrēto preču zīmi pirms pieteiktās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, tostarp tai 2013. gada oktobrī veicot pasūtījumu, lai tai tiktu piegādāti Honkongas (Ķīna) izcelsmes kalkulatori. Šajā ziņā prasītāja kā pierādījumu ir iesniegusi divu lappušu garu dokumentu ar nosaukumu “pārdošanas apstiprinājums” (“sales confirmation”), kas datēts ar 2013. gada 8. oktobri.

8 Otrkārt, prasītāja ir norādījusi uz personas, kas iestājusies lietā, ļaunticību. Tomēr pēc *EUIPO* 2014. gada 5. augusta paziņojuma, kurā tostarp tika precizēts, ka šis pamats var tikt izvirzīts vienīgi reģistrētas Eiropas Savienības preču zīmes spēkā neesamības atzīšanas procesā, prasītāja vēstulē, kas 2014. gada 10. decembrī adresēta *EUIPO*, norādīja, ka tā vairs neapgalvo personas, kas iestājusies lietā, ļaunticību.

9 Treškārt, prasītāja ir apgalvojusi, ka reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei nav atšķirtspējas.

10 Ar 2015. gada 5. jūnija lēmumu *EUIPO* Iebildumu nodaļa noraidīja prasītājas iesniegtos iebildumus un piesprieda tai atlīdzināt izdevumus. Iebildumu nodaļa ir norādījusi, ka prasītāja nav iesniegusi ne informāciju, ne pierādījumus saistībā ar piemērojamajām valsts tiesībām, uz kurām tā pamatojas un saskaņā ar kurām pieteiktās preču zīmes izmantošana varētu tikt aizliegta attiecīgajā dalībvalstī; prasītāja to nav veikusi pat pēc aicinājumu papildināt savus iebildumus. Turklāt Iebildumu nodaļa ir uzsvērusi, ka uz reģistrācijai pieteiktās preču zīmes atšķirtspējas neesamību attiecas Regulas Nr. 207/2009 7. pants (tagad – Regulas 2017/1001 7. pants) un līdz ar to tas nav atbilstošs pamats iebildumu procesā.

11 2015. gada 4. augustā prasītāja, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu (tagad – Regulas 2017/1001 66.–71. pants), iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas lēmumu.

12 Prasītāja savam paziņojumam, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, ir pievienojusi informāciju par atbilstošajiem Čehijas tiesību aktiem saistībā ar preču zīmēm, precizējot šo tiesību aktu par nereģistrēta apzīmējuma tiesisko aizsardzību saturu.

13 Ar 2016. gada 1. aprīļa lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) *EUIPO* Apelācijas otrā padome apelācijas sūdzību noraidīja.

14 Vispirms, pirmkārt, Apelācijas padome būtībā ir uzskatījusi, ka iebildumu procesā prasītāja nav norādījusi uz piemērojamajām tiesību normām un nav sniegusi nekādu informāciju par norādīto tiesību saturu vai konkrētajā gadījumā izpildāmiem nosacījumiem, kas ļautu *EUIPO* izvērtēt, vai šajās tiesību normās paredzētie konkrētie nosacījumi ir izpildīti un vai līdz ar to ir iespējams aizliegt reģistrācijai pieteiktās preču zīmes izmantošanu saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts, proti, Čehijas Republikas, tiesību aktiem. Apelācijas padome ir atgādinājusi, ka prasītājai ir pienākums argumentēt un sniegt visu nepieciešamo informāciju, lai pierādītu, ka agrākā preču zīme ietilpst valsts tiesību piemērošanas jomā un ka ar šīm valsts tiesībām ir piešķirtas tiesības aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu.

15 Otrkārt, saistībā ar informāciju par Čehijas tiesībām, kuru prasītāja pirmo reizi ir iesniegusi procesā Apelācijas padomē, šī padome ir uzskatījusi, ka šī informācija nevar tikt uzskatīta par “papildu” vai “papildinošu” un tādēļ tā nav pieņemama. Proti, Apelācijas padomei neesot rīcības brīvības pieņemt novēloti iesniegtus pierādījumus.

16 Turpinājumā Apelācijas padome ir piebildusi, ka, pat ja pierādījumi, kas pirmo reizi iesniegti procesā šajā padomē, būtu bijuši jāuzskata par “papildu” vai “papildinošiem”, tādējādi tai ļaujot īstenot rīcības brīvību saistībā ar to ņemšanu vērā, tā esot izmantojusi šo rīcības brīvību, nolemjot tos neņemt vērā. Apelācijas padome uzskata, ka no Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta (tagad – Regulas 2017/1001 95. panta 2. punkts) izriet, ka novēlota faktu un pierādījumu norādīšana vai iesniegšana nevar piešķirt lietas dalībniekam, kas tos norāda vai iesniedz, beznosacījuma tiesības uz to, ka tie tiks ņemti vērā. Apelācijas padome ir secinājusi, ka apstākļi, kuros prasītāja novēloti iesniedza pierādījumus, nav tādi, kas var attaisnot šādu kavēšanos.

17 Saistībā ar argumentu par iespējamo personas, kas iestājusies lietā, ļaunticību, kuru prasītāja ir izvirzījusi, neraugoties uz savu atteikšanos no šī pamata procesā Iebildumu nodaļā, Apelācijas padome ir atgādinājusi, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 41. pantu iebildumi var tikt iesniegti, pamatojoties uz minētās regulas 8. pantu (tagad – Regulas 2017/1001 8. pants), un ir norādījusi, ka, tā kā šajā tiesību normā ļaunticība nav norādīta kā iebildumu pamats, tā neizvērtēšot šo pamatu.

18 Visbeidzot, Apelācijas padome, pamatojoties uz judikatūru, ir uzsvērusi, ka iebildumu procesā izskatītais jautājums bija nevis par to, vai apstrīdētais apzīmējums ir atšķirtspējīgs un tas ir jāreģistrē saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu (tagad – Regulas

2017/1001 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts), bet drīzāk par to, vai apstrīdētā apzīmējuma reģistrēšana ir jāatsaka, jo pastāv agrākas tiesības šīs pašas regulas 8. panta 4. punkta (tagad – Regulas 2017/1001 8. panta 4. punkts) nozīmē.

Lietas dalībnieku prasījumi

19 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

21 *EUIPO* uzskata, ka prasība ir acīmredzami nepieņemama. Savukārt persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka prasība nav pieņemama, ciktāl tā ir balstīta uz Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu (tagad – Regulas 2017/1001 59. panta 1. punkta b) apakšpunkts).

Par EUIPO izvirzīto iebildi par nepieņemamību

22 *EUIPO* uzskata, ka Apelācijas padome noraidīja apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas lēmumu, pamatojoties uz diviem pamatiem. Pirmkārt, Apelācijas padomei nebija nekādas rīcības brīvības pieņemt dokumentus, kas iesniegti kopā ar apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstu. Otrkārt, pat ja Apelācijas padomei būtu bijusi rīcības brīvība un tā būtu to izmantojusi, tā būtu izlēmusi noraidīt apelācijas sūdzību. *EUIPO* apgalvo, ka prasītāja šīs prasības ietvaros neapstrīd apstrīdētā lēmuma otro pamatu. Tādēļ, pat ja prasītājas pamati saistībā ar apstrīdētā lēmuma pirmo pamatu būtu akceptēti, ar to nebūtu pietiekami, lai atceltu minēto lēmumu, jo šī lēmuma rezolutīvā daļa katrā ziņā paliktu pamatota ar tā otro pamatu. *EUIPO*, ņemot vērā iepriekš izklāstīto, apgalvo, ka šī prasība ir acīmredzami nepieņemama.

23 Prasītāja prasības pieteikuma 21. punktā pamato konkrēto norāžu uz Čehijas tiesībām, uz kurām tā ir balstījusies un saskaņā ar kurām reģistrācijai pieteiktās preču zīmes izmantošana attiecīgajā dalībvalstī varētu tikt aizliegta, novēloto iesniegšanu. Šajā ziņā tā būtībā apgalvo, ka tā *EUIPO* noteiktajā termiņā ir iesniegusi visus pierādījumus par tās agrākajām nereģistrētā apzīmējuma izmantotāja tiesībām un ka pietrūka vienīgi informācijas par valsts tiesībām. Tā piebilst, ka saskaņā ar principu *iura novit curia* nebija detalizēti jāizklāsta konkrētas Čehijas tiesību normas, kuras ir pieejamas sabiedrībai. Turklāt prasītāja apgalvo, ka *EUIPO* tai bija jāsniedz paskaidrojumi, norādot konkrētos elementus, kuru trūkst tās iebildumos, lai tā varētu tos pienācīgi iesniegt. Prasītāja uzskata, ka *EUIPO* uzaicinājums iesniegt precizējumus par iebildumiem nebija skaidrs un tas neļāva tai izsecināt konkrētu *EUIPO* pārmetumu, kas pausts saistībā ar tās iebildumiem.

24 Šajā sakarā ir jānorāda, ka prasītāja šīs prasības ietvaros ir apgalvojusi iemeslus, kas, pēc tās domām, attaisnoja attiecīgo pierādījumu novēloto iesniegšanu. Līdz ar to prasītāja kopumā apstrīd *EUIPO* nostāju, saskaņā ar kuru šo pierādījumu novēlota iesniegšana nevar tikt akceptēta. Pat ja tiktu pieņemts, ka lietas materiālos ir elementi, kas ir pretrunā prasītājas atbalstītajai tēzei, šāds konstatējums attiektos nevis uz prasības pieņemamību, bet drīzāk uz tās pamatotību. Neatkarīgi no prasītājas norādītā attaisnojuma pierādījumu novēlotai iesniegšanai administratīvā procesa laikā tādēļ nevar tikt apgalvots, kā to būtībā dara *EUIPO*, ka prasītāja šajā lietā vienīgi kritizē to apstrīdētā lēmuma daļu, kurā Apelācijas padome ir secinājusi, ka tai nav nekādas rīcības brīvības saistībā ar šo elementu ņemšanu vērā.

25 Šajos apstākļos ir jānoraida *EUIPO* iebilde par prasības nepieņemamību.

Par personas, kas iestājusies lietā, izvirzīto iebildi par nepieņemamību

26 Persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka, lai gan prasītāja iebildumu procesā bija norādījusi, ka neuztur šo pamatu, šķiet, ka tā balstās uz Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu, lai apstrīdētu apstrīdēto lēmumu.

27 Šajā lietā prasītāja saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 41. pantu ir iesniegusi iebildumus pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju saskaņā ar šīs regulas 8. panta 4. punktu. Persona, kas iestājusies lietā, atgādina, ka Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkts saistībā ar reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja ļaunticību, iesniedzot Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ir absolūts spēkā neesamības pamats un tas nav iebildumu pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju pamatu starpā, un līdz ar to tas nevar tikt izvirzīts iebildumu procesā. Tādēļ persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka šis prasības pamats nav pieņemams.

28 Iebildumu procesā prasītāja ir tieši norādījusi Iebildumu nodaļai, ka tā vairs neapgalvo personas, kas iestājusies lietā, ļaunticību, kuru tā sākotnēji bija apgalvojusi. Tomēr procesā Apelācijas padomē prasītāja no jauna ir norādījusi, ka apstrīdētā apzīmējuma reģistrācijas pieteikumu persona, kas iestājusies lietā, ir iesniegusi ļaunticīgi un tas ir licis Apelācijas padomei apstrīdētā lēmuma 85. punktā uzskatīt, ka, tā kā iebildumi var tikt iesniegti, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 8. pantu, un tā kā šajā tiesību normā ļaunticība nav norādīta kā iebildumu pamats, šis jautājums netiks izskatīts.

29 Turklāt sava prasības pieteikuma 26. punktā prasītāja to pamatu, kurus tā izvirzījusi savas prasības pamatojumam, starpā norāda uz Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, tomēr nesniedzot argumentu šī apgalvojuma pamatošanai. Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, prasītāja apstiprināja, ka uztur šo pamatu.

30 Ir jāatgādina, ka atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 76. panta d) punktam prasības pieteikumā ir jābūt iekļautam kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem un šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Vispārējai tiesai lemt par prasību, vajadzības gadījumā bez papildu informācijas (skat. spriedumu, 2012. gada 18. septembris, *Scandic Distilleries*/ITSB – *Bürgerbräu, Röhm & Söhne* ("BÜRGER"), T-460/11, nav publicēts, EU:T:2012:432, 16. punkts un tajā minētā judikatūra). Tā kā pamats par Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu acīmredzami neatbilst šīm prasībām, tas ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemams. Turklāt ir jānorāda, ka šī pamata izvirzīšana šīs prasības stadijā var vienīgi pārsteigt, jo prasītāja ir tieši norādījusi Iebildumu nodaļai, ka tā atsakās apgalvot personas, kas iestājusies lietā, ļaunticību.

31 No visa iepriekš minētā izriet, ka pamats par Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu ir jānoraida kā nepieņemams.

32 *Ad abundantiam* ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēti absolūti Eiropas Savienības preču zīmes spēkā neesamības pamati, tostarp gadījumā, ja reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs ir rīkojies ļaunticīgi, iesniedzot savu reģistrācijas pieteikumu (spriedums, 2009. gada 11. jūnijs, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 34. un 35. punkts), līdz ar ko ļaunticība var tikt izvirzīta pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu ietvaros pret reģistrētu preču zīmi. Tomēr, kā to norāda persona, kas iestājusies lietā, reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja ļaunticība nav norādīta Regulas Nr. 207/2009 41. pantā paredzēto iebildumu pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju pamatu starpā. Tādēļ šis prasības pamats katrā ziņā ir jānoraida.

Par lietas būtību

33 Savas prasības pamatojumam prasītāja būtībā izvirza divus pamatus. Pirmais pamats ir par Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta un 76. panta 1. punkta (76. panta 1. punkts tagad – Regulas 2017/1001 95. panta 1. punkts), kā arī par Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.), 50. noteikuma 1. punkta pārkāpumu. Otrais pamats ir par Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.

34 Tā kā otrais pamats ir noraidīts kā nepieņemams, ir jāizvērtē tikai pirmais pamats.

35 Šī pamata atbalstam prasītāja apgalvo, ka Apelācijas padome ir pieļāvusi kļūdu Regulas Nr. 2868/95 50. noteikuma 1. punkta, kas lasīts kopā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu, piemērošanā, apstrīdētajā lēmumā neņemot vērā prasītājas norādītos faktus un tās iesniegtos pierādījumus. Tā apgalvo, ka Apelācijas padome ir kļūdaini interpretējusi savu rīcības brīvību saistībā ar pierādījumiem, kas pirmo reizi iesniegti apelācijas procesā pret Iebildumu nodaļas lēmumu. Prasītāja būtībā apgalvo, ka šajā lietā tā noteiktajā termiņā ir iesniegusi visus pierādījumus par tās agrākajām nereģistrētā apzīmējuma izmantotāja tiesībām un ka pietrūka vienīgi informācijas par valsts tiesībām. Līdz ar to prasītāja uzskata, ka nevar tikt apgalvots, ka tā nav iesniegusi nekādus pierādījumus iebildumu procesa laikā. Prasītāja arī apgalvo, ka Apelācijas padome apstrīdētajā lēmumā ir kļūdaini piemērojusi principus, kas noteikti 2015. gada 28. oktobra spriedumā *Rot Front*/ITSB – *Rakhat* (“Масκа”) (T-96/13, EU:T:2015:813), lai gan šis spriedums šajā gadījumā tika pasludināts pēc apelācijas sūdzības par Iebildumu nodaļas lēmumu iesniegšanas termiņa beigām. Līdz ar to prasītāja uzskata, ka minētajam spriedumam nevarot būt nozīmes šajā tiesvedībā.

36 *EUIPO* un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

37 Ņemot vērā, ka prasītājas saistībā ar pirmo pamatu izteiktie argumenti pārklājas, tie ir jāizskata kopā.

38 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu apzīmējuma, kas nav reģistrēta preču zīme, īpašnieks var iebilst pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, ja šis apzīmējums kumulatīvi atbilst četriem nosacījumiem: šim apzīmējumam ir jābūt izmantotam komercdarbībā; tā mērogam nav jābūt tikai vietējam; tiesībām uz šo apzīmējumu ir jābūt iegūtām saskaņā ar Eiropas Savienības tiesību aktiem vai dalībvalsts, kurā tiek izmantots apzīmējums, tiesību aktiem pirms Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma, un, visbeidzot, šim apzīmējumam ir jāpiešķir tā īpašniekam tiesības aizliegt vēlākas preču zīmes izmantošanu (skat. spriedumu, 2016. gada 29. jūnijs, *Universal Protein Supplements*/*EUIPO – H Young Holdings* (“animal”), T-727/14 un T-728/14, nav publicēts, EU:T:2016:372, 22. punkts un tajā minētā judikatūra). Šie nosacījumi ir kumulatīvi, līdz ar to, ja apzīmējums neatbilst kādam no šiem nosacījumiem, iebildumus, kas balstīti uz komercdarbībā izmantotās nereģistrētās preču zīmes vai citu apzīmējumu esamību Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta izpratnē, nevar apmierināt (skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, *BR IP Holder*/ITSB – *Greyleg Investments* (“HOKEY POKEY”), T-62/14, nav publicēts, EU:T:2016:23, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Pirmie divi nosacījumi, proti, tie, kuri ir saistīti ar norādītā apzīmējuma izmantošanu un mērogu, kas nevar būt tikai vietējs, izriet no paša Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta teksta un tātad ir interpretējami no Savienības tiesību skatpunkta. Tādējādi Regulā Nr. 207/2009 ir paredzēti tādi vienoti standarti attiecībā uz apzīmējumu izmantošanu un mērogu, kuri atbilst principiem, kas ir šajā regulā paredzētās sistēmas pamatā (skat. spriedumu, 2016. gada 29. jūnijs, “animal”, T-727/14 un T-728/14, nav publicēts, EU:T:2016:372, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Savukārt no izteiciena “ja [un ciktāl] atbilstoši tās dalībvalsts tiesību aktiem, kuri attiecas uz šo zīmi” izriet, ka pārējie divi nosacījumi, kas izklāstīti tālāk Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta a) un b) apakšpunktā, ir ar šo regulu paredzēti nosacījumi, kas atšķirībā no iepriekš minētajiem ir novērtējami atbilstoši kritērijiem, kuri noteikti tiesībās, kas reglamentē pretstatīto apzīmējumu. Šī atsauce uz tiesībām, kas reglamentē norādīto apzīmējumu, ir pilnīgi pamatota, jo Regulā Nr. 207/2009 ir atzīta iespēja Eiropas Savienības preču zīmju sistēmā neietilpstošus apzīmējumus pretstatīt Eiropas Savienības preču zīmei. Tādēļ vienīgi tiesības, kas reglamentē pretstatīto apzīmējumu, ļauj noteikt, vai šis apzīmējums ir agrāks par Savienības preču zīmi un vai tas var būt pamats, lai aizliegtu jaunākas preču zīmes izmantošanu. Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punktu pienākums pierādīt, ka šis nosacījums ir izpildīts, ir iebildumu *EUIPO* iesniedzējam (skat. spriedumu, 2016. gada 29. jūnijs, “ animal”, T-727/14 un T-728/14, nav publicēts, EU:T:2016:372, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punkta b) apakšpunkta piemērošanas vajadzībām ir jāņem vērā tostarp norādītie valsts tiesību akti un attiecīgajā dalībvalstī taisītie tiesu nolēmumi. Balstoties uz šo pamatu, iebildumu iesniedzējam ir jāpierāda, ka attiecīgais apzīmējums ietilpst norādīto dalībvalsts tiesību piemērošanas jomā un ka tas ļauj aizliegt jaunākas preču zīmes izmantošanu (skat. spriedumu, 2016. gada 29. jūnijs, “animal”, T-727/14 un T-728/14, nav publicēts, EU:T:2016:372, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

42 Regulas Nr. 2868/95 19. noteikuma 2. punkta d) apakšpunktā (tagad –Komisijas 2017. gada 18. maija Deleģētās regulas (ES) 2017/1430, ar ko papildina [..] Regulu [..] Nr. 207/2009 [..] un atceļ [..] Regulas [..] Nr. 2868/95 un (EK) Nr. 216/96 (OV 2017, L 205, 1. lpp.), 7. panta 2. punkta d) apakšpunkts) pieteikuma iesniedzējam, lai viņš varētu iebilst pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, pamatojoties uz agrākām tiesībām, ir uzlikts pienākums iesniegt *EUIPO* ne vien pierādījumus, kas apliecina, ka viņš atbilst izvirzītajiem nosacījumiem atbilstoši valsts tiesību aktiem, kurus tas lūdz piemērot, bet arī pierādījumus, kas pierāda šo tiesību aktu saturu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2011. gada 5. jūlijs, *Edwin*/ITSB, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 50. punkts). Ir taisnība, ka apelācijas padomei un Savienības tiesai ir pēc savas ierosmes jāiegūst informācija par valsts tiesībām, ja šāda informācija vajadzīga, vērtējot attiecīgā reģistrācijas atteikuma pamata piemērošanas nosacījumus, kas nozīmē, ka papildus faktiem, kurus tieši iesnieguši procesa lietas dalībnieki, tām jāņem vērā vispārzināmi fakti, proti, fakti, kuri var būt zināmi jebkurai personai vai kurus var uzzināt no vispārēji pieejamiem avotiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 27. marts, ITSB/*National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 39., 44. un 45. punkts, un 2015. gada 28. oktobris, *Macka*, T-96/13, EU:T:2015:813, 31. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr šis pienākums ir jāpilda vienīgi tad, ja *EUIPO* vai Savienības tiesai jau ir norādes attiecībā uz valsts tiesībām – vai nu kā apgalvojumi attiecībā uz to saturu, vai arī kā procesā iesniegti pierādījumi, par kuriem tiek apgalvots, ka tiem ir pierādījuma spēks (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 28. oktobris, *Macka*, T-96/13, EU:T:2015:813, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Konkrētajā gadījumā tādēļ tieši prasītājai kā iebildumu iesniedzējai ir jāsniedz *EUIPO* pierādījumi, kas pierāda valsts tiesību aktu saturu.

44 Turklāt ir jāatgādina, ka savu iebildumu pamatošanai prasītāja ir norādījusi agrāku nereģistrētu preču zīmi, kuras formulējums ir identisks reģistrācijai pieteiktās preču zīmes formulējumam, šīm tiesībām, kā tā apgalvo, pastāvot vismaz Čehijas Republikas teritorijā. Kā ir izklāstīts šā sprieduma 7. punktā un kā tas arī izriet no apstrīdētā lēmuma 9. punkta septītā ievilkuma, vienīgais pierādījums, kas saistīts ar agrākās preču zīmes izmantošanu un kuru prasītāja ir iesniegusi procesā Iebildumu nodaļā, ir divu

lappušu dokuments ar nosaukumu “pārdošanas apstiprinājums”, kas datēts ar 2013. gada 8. oktobri. Prasītāja nav iesniegusi nekādus pierādījumus saistībā ar piemērojamajiem valsts tiesību aktiem; tas ir iemesls, kādēļ Iebildumu nodaļa noraidīja iebildumus. Kā tas ir atgādināts iepriekš 12. punktā, Apelācijas padomē iesniegtās apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstā prasītāja pirmo reizi ir norādījusi uz Čehijas valsts tiesību normām, kuras reglamentē nereģistrēta apzīmējuma tiesisko aizsardzību.

45 Tādēļ ir jāizvērtē, vai Apelācijas padome nav pieļāvusi kļūdu, apstrīdētā lēmuma 70. punktā secinot, ka tai šajā lietā nav nekādas rīcības brīvības pieņemt pierādījumus, kas pirmo reizi iesniegti procesā šajā padomē, saistībā ar aizsardzību, kuru sniedz atbilstošās Čehijas tiesības agrākajai preču zīmei, jo prasītāja Iebildumu nodaļā nav iesniegusi ne vismazāko pierādījumu šajā sakarā.

46 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta, kas attiecas uz *EUIPO* pēc savas ierosmes veikto faktu izvērtēšanu, formulējuma izriet, ka parasti, ja kādā normā nav paredzēts citādi, lietas dalībnieki var iesniegt faktus un pierādījumus arī pēc tam, kad beigušies saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 normām šādai iesniegšanai noteiktie termiņi, un ka *EUIPO* nekādā ziņā nav aizliegts ņemt vērā tādējādi novēloti norādītos vai iesniegtos faktus un pierādījumus (skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *CEDC International*/ITSB – *Underberg* (“Zāles stiebra pudelē forma”), T-235/12, EU:T:2014:1058, 44. punkts un tajā minētā judikatūra). Citiem vārdiem sakot, *EUIPO* var ņemt vērā faktus un pierādījumus ārpus Iebildumu nodaļas noteiktā termiņa un attiecīgajā gadījumā tos faktus un pierādījumus, kas pirmo reizi iesniegti Apelācijas padomē, izmantojot savu rīcības brīvību, kas tam piešķirta ar minēto Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, “Zāles stiebra pudelē forma”, T-235/12, EU:T:2014:1058, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Ir arī pastāvīgi spriests, ka, precizējot, ka *EUIPO* “var” šādā gadījumā izlemt neņemt vērā šādus pierādījumus, ar minēto tiesību normu *EUIPO* ir piešķirta plaša rīcības brīvība izlemt ņemt vērā šādu informāciju vai ne, sniedzot pamatojumu lēmumā šajā ziņā (skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, “Zāles stiebra pudelē forma”, T-235/12, EU:T:2014:1058, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Tiek saprasts, ka šī rīcības brīvība attiecas vienīgi uz jautājumu, vai ir jāpieņem novēloti iesniegti pierādījumi. Šī rīcības brīvība neattiecas uz šo pierādījumu būtības novērtēšanu.

49 Saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 50. noteikuma 1. punkta trešo daļu, ja apelācijas sūdzība ir iesniegta par Iebildumu nodaļas lēmumu, Apelācijas padome, izskatot apelācijas sūdzību, aprobežojas ar faktiem un pierādījumiem, kas sniegti Iebildumu nodaļas noteiktajos vai precizētajos termiņos, ja vien tā neuzskata, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu ir jāņem vērā “papildu” vai “papildinoši” fakti un pierādījumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 3. oktobris, *Rintisch*/ITSB, C-120/12 P, EU:C:2013:638, 31. punkts, un 2016. gada 21. jūlijs, *EUIPO*/*Grau Ferrer*, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 23. punkts).

50 Šajā sakarā Tiesa, pirmkārt, Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu izmantošanas pierādījumu jomā ir interpretējusi šādi: ja *EUIPO* noteiktajā termiņā nav iesniegti nekādi attiecīgās preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījumi, tam principā pēc savas ierosmes ir jānoraida iebildumi; taču, ja pierādījumi ir iesniegti *EUIPO* noteiktajā termiņā, papildu pierādījumu iesniegšana joprojām ir iespējama (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *New Yorker SHK Jeans*/ITSB, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 28. un 30. punkts).

51 Otrkārt, Tiesa uzsvēra, ka tā pati Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta interpretācija ir jāattiecina uz pierādījumiem par preču zīmes pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu, jo minētajā noteikumā ietvertajai tiesību normai šīs regulas sistēmā piemīt horizontāla loma, ciktāl tā ir piemērojama neatkarīgi no konkrētā procesa rakstura. Tiesa no tā ir secinājusi, ka Regulas Nr. 2868/95 50. noteikums nevar tikt interpretēts tādējādi, ka ar to apelācijas padomes rīcības brīvība ir

paplašināta, to attiecinot arī uz jauniem pierādījumiem (spriedums, 2016. gada 21. jūlijs, *EUIPO*/*Grau Ferrer*, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 27. punkts, un ģenerāladvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumi lietā ITSB/*Grau Ferrer*, C-597/14 P, EU:C:2016:2, 55. un 57. punkts).

52 Ņemot vērā tikko atgādinātos principus, ir tātad jāizvērtē, vai prasītāja iebildumu procesā ir iesniegusi vismaz noteiktus pierādījumus saistībā ar agrākās nereģistrētās preču zīmes, uz kuru tā pamatojas, pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu.

53 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Apelācijas padome pamatoti ir uzskatījusi, ka prasītāja nav iesniegusi ne vismazāko pierādījumu saistībā ar attiecīgo valsts tiesību saturu noteiktajā termiņā un ka tā arī nav iesniegusi leģitīmu pamatojumu savai attieksmei.

54 Vienīgais elements, kuru prasītāja iesniegusi, lai pierādītu agrākās nereģistrētās preču zīmes pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu, ir, kā tas ir iepriekš norādīts 7. un 44. punktā, divu lappušu garš dokuments ar nosaukumu “pārdošanas apstiprinājums”, kas datēts ar 2013. gada 8. oktobri un attiecas uz Honkongas izcelsmes kalkulatoru piegādi.

55 Kā to *EUIPO* uzsver savā atbildes rakstā, šis dokuments nesniedz nekādu informāciju par norādītās agrākās preču zīmes izmantošanu, tostarp saistībā ar šīs izmantošanas vietu un ilgumu vai vēl saistībā ar iespēju uzskatīt, ka šīs preču zīmes apjoms pārsniedz vietējo mērogu. Šajā dokumentā arī nav informācijas par nosacījumiem, kas paredzēti Čehijas Republikas tiesību aktos.

56 Ir arī jākonstatē, ka “pārdošanas apstiprinājums” ietver norāžu uz vairākām precēm sarakstu un starp šīm norādēm nav agrākās nereģistrētās preču zīmes; tai tuvākā norāde ir “SDC-554+”.

57 Turklāt, kā to uzsver persona, kas iestājusies lietā, šis “pārdošanas apstiprinājums” nedz ietver specifikācijas saistībā ar tajā uzskaitītajām konkrētajām precēm, nedz arī pierāda, ka pasūtījuma, uz kuru tas norādot, rezultātā ir piegādātas attiecīgās preces, kas marķētas ar agrāko nereģistrēto preču zīmi.

58 Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, ar kuru prasītāja tika aicināta izskaidrot, konkrēti kādā ziņā šis “pārdošanas apstiprinājums” ietver informāciju par Čehijas Republikas tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem un sniegto aizsardzību saistībā ar agrāko nereģistrēto preču zīmi, prasītāja nesniedza nekādu izskaidrojumu.

59 Turklāt prasītāja Iebildumu nodaļā ir iesniegusi dokumentu, kam pievienota vēstule, kuru persona, kas iestājusies lietā, adresējusi kādai Vācijas organizācijai un kurā tomēr nav ne vismazākās norādes saistībā ar agrākās nereģistrētās preču zīmes pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu.

60 Šajos apstākļos nevar tikt uzskatīts, ka prasītāja procesā Iebildumu nodaļā jau bija iesniegusi noteiktus elementus, lai pierādītu agrākās preču zīmes pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu. Tādēļ norādes uz Čehijas tiesību normām, kuras prasītāja pirmo reizi sniegusi Apelācijas padomē iesniegtajā apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstā, nav “papildu” vai “papildinoši” elementi salīdzinājumā ar tiem, kas tika iesniegti Iebildumu nodaļā.

61 Līdz ar to Apelācijas padome nav pieļāvusi kļūdu, secinot, ka tai nav rīcības brīvības pieņemt pierādījumus, kas pirmo reizi iesniegti procesā šajā padomē, jo šie pierādījumi ir iesniegti novēloti.

62 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāuzsver, ka atšķirībā no apstākļiem lietā, kurā pasludināts 2016. gada 29. jūnija spriedums *Group*/*EUIPO* – *Iliev* (“GROUP Company TOURISM & TRAVEL”) (T-567/14, pārsūdzēts, EU:T:2016:371), pierādījumi, kurus prasītāja ir iesniegusi Iebildumu nodaļā šajā lietā, neļāva Apelācijas padomei īstenot savu rīcības brīvību.

63 Turklāt tiesas sēdes laikā prasītāja Vispārējās tiesas rīcībā ir nodevusi dažus kalkulatoru paraugus, par kuriem tā apgalvo, ka tās tos tirgo, un uz kuriem ir agrākā nereģistrētā preču zīme. Tomēr, neesot nepieciešamībai spriest par šo pierādījumu pierādījuma spēku saistībā ar agrākās nereģistrētās preču zīmes pastāvēšanu, spēkā esamību un aizsardzības apjomu, lai šos pierādījumus noraidītu, ir pietiekami norādīt, ka tie tika iesniegti novēloti. Pirmkārt, kā tas ir izskaidrots šī sprieduma 38.–51. punktā, šie elementi būtu bijuši jāiesniedz procesā *EUIPO* Iebildumu nodaļā. Otrkārt, katrā ziņā no Reglamenta 85. panta 1. punkta izriet, ka pierādījumi un piedāvātie pierādījumi ir iesniedzami pirmajā procesuālo rakstu apmaiņā. Saskaņā ar Reglamenta 85. panta 3. punktu puses izņēmuma kārtā var sniegt papildu pierādījumus vai izteikt pierādījumu piedāvājumus pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas ar nosacījumu, ka kavēšanās šo ziņu iesniegšanā ir attaisnota. Tomēr šajā ziņā šo pierādījumu iesniegšana tiesas sēdē notika novēloti šo tiesību normu nozīmē. Tā kā prasītāja nav sniegusi pamatojumu šo pierādījumu novēlotai iesniegšanai, tie ir jānoraida kā nepieņemami saskaņā ar Reglamenta 85. panta 1. un 3. punktu.

64 Saistībā ar prasītājas apgalvojumu, ka Apelācijas padome esot pieļāvusi kļūdu, jo tā esot piemērojusi principus, kas noteikti 2015. gada 28. oktobra spriedumā “Macка” (T-96/13, EU:T:2015:813), lai gan šis spriedums tika pasludināts pēc termiņa beigām, kurš paredzēts apelācijas sūdzības iesniegšanai par Iebildumu nodaļas lēmumu, kas pieņemts šajā lietā, pietiek atgādināt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, Tiesa tikai izskaidro un precizē tās nozīmi un tvērumu, to, kā tā būtu jāizprot un jāpiemēro kopš tās stāšanās spēkā. No tā izriet, ka šādi interpretēta norma var tikt piemērota un tā ir jāpiemēro pat juridiskām attiecībām, kas radušās un izveidojušās pirms attiecīgā sprieduma, un tikai izņēmuma kārtā Tiesa, piemērojot vispārējo tiesiskās noteiktības principu, kurš raksturīgs Savienības tiesību sistēmai, var būt spiesta ierobežot iespēju ikvienai ieinteresētai personai pamatoties uz tās interpretētu normu, lai apšaubītu juridiskās attiecības, kas nodibinātas labā ticībā. Šie apsvērumi ir piemērojami Savienības iestādēm, kad tām ir jāīsteno Savienības tiesību normas, kuras Tiesa vēlāk ir interpretējusi (skat. spriedumu, 2013. gada 16. septembris, Spānija/Komisija, T-402/06, EU:T:2013:445, 104. punkts un tajā minētā judikatūra).

65 *Ad abundantiam* ir jānorāda, ka Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 71. punktā pamatoti ir uzskatījusi, ka, pat ja pierādījumi, kas pirmo reizi iesniegti procesā šajā padomē, būtu jāuzskata par “papildu” vai “papildinošiem” un pat ja būtu jāuzskata, ka Apelācijas padomei ir rīcības brīvība pieņemt šādus pierādījumus, tā nebūtu tos ņēmusi vērā.

66 Proti, kā ir uzsvērusi Apelācijas padome, no Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta izriet, ka pierādījumu novēlota norādīšana vai iesniegšana nevar piešķirt lietas dalībniekam, kas norāda vai iesniedz šādus pierādījumus, beznosacījuma tiesības uz to, ka *EUIPO* tos ņems vērā.

67 Šajā ziņā Tiesa ir nolēmusi, ka faktu un pierādījumu, kas ir iesniegti novēloti, ņemšana vērā, ko veic *EUIPO*, kad tam ir jālemj iebildumu procesa kontekstā, it īpaši var būt pamatota tad, ja *EUIPO* uzskata, ka, pirmkārt, šie novēloti iesniegtie pierādījumi pirmšķietami var būt patiešām nozīmīgi attiecībā uz iebildumu procesa iznākumu un, otrkārt, ka procesa stadija, kurā šī novēlotā iesniegšana notikusi, un pārējie saistītie apstākļi neliedz šo ņemšanu vērā (spriedums, 2007. gada 13. marts, ITSB/*Kaul*, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 44. punkts).

68 Pirmkārt, ir jānorāda, kā to pamatoti norāda *EUIPO*, ka šajā lietā prasītājai bija jāzina, ka tai ir jāiesniedz noteikti pierādījumi saistībā ar elementiem, kas pierāda Čehijas tiesību aktu saturu.

69 Šāds pienākums izriet jau no Regulas Nr. 2868/95 19. panta 2. punkta d) apakšpunkta, kas atgādināts iepriekš 42. punktā. Turklāt no *EUIPO* 2014. gada 5. augusta vēstules skaidri izriet, ka tas ir informējis prasītāju par pierādījumiem, kas ir jāiesniedz iebildumu, kuri pamatoti ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu, atbalstam, tostarp norādot valsts tiesību aktu saturu, konkrēti

saistībā ar norādīto tiesību aizsardzības nosacījumiem un īpašniekam atzīto tiesību apjomu, un – saistībā ar nereģistrēto preču zīmi – iesniedzot pierādījumus, ka šī preču zīme ir izmantota komercdarbībā.

70 Taču, neraugoties uz šo tiešo informācijas pieprasījumu, prasītāja procesā Iebildumu nodaļā nav iesniegusi ne jebkādus pierādījumus saistībā ar valsts tiesību aktu saturu, ne visniecīgāko informāciju par šo saturu.

71 Otrkārt, apstākļi, kurus prasītāja norādījusi šīs kavēšanās attaisnošanai, nevar tikt pieņemti.

72 Vispirms saistībā ar principu *iura novit curia*, kuru norādījusi prasītāja, ir jānorāda, ka tas attiecas vienīgi uz Savienības tiesību piemērošanu. Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai valsts tiesību normu noteikšana un interpretācija ietilpst faktu konstatācijā, nevis tiesību piemērošanā. Līdz ar to vienīgi Savienības tiesības ietilpst juridiskajā jomā, kurā ir piemērojams princips *iura novit curia*, savukārt valsts tiesības ietilpst apgalvojuma pamatojuma un faktu izklāsta pierādījumu jomā; to saturs attiecīgajā gadījumā ir jāpierāda ar iesniegtajiem pierādījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 20. marts, *El Corte Inglés*/ITSB – *Chez Gerard* ("CLUB GOURMET"), T-571/11, EU:T:2013:145, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Kā izriet no šī sprieduma 42. punkta, pirmkārt, vienīgi gadījumā, ja *EUIPO* jau ir norādes saistībā ar valsts tiesībām, tam ir pēc savas ierosmes par tām jāievāc informācija, ja tas ir nepieciešams, lai novērtētu reģistrācijas atteikuma pamata piemērošanas nosacījumus. Otrkārt, Vispārējai tiesai ir iespēja šajā sakarā īstenot efektīvu pārbaudi un papildus iesniegtajiem dokumentiem pārbaudīt tiesību normu, kuras norādījis pieteikuma iesniedzējs, saturu, piemērošanas nosacījumus un apjomu vienīgi tad, ja ir iesniegti dokumenti kā pierādījumi par piemērojamajām valsts tiesībām, un attiecīgajā gadījumā novēršot iespējamos iztrūkumus šajos dokumentos.

73 Tāpat ir jānoraida prasītājas arguments, ar kuru tiek apgalvots *EUIPO* uzaicinājuma precizēt tās iebildumus pārāk vispārīgais raksturs. Kā tas ir norādīts iepriekš 69. punktā, 2014. gada 5. augusta vēstulē, kurā prasītāja tika aicināta papildināt savus iebildumus, bija pietiekami daudz elementu, kas norāda, kādi pierādījumi ir jāiesniedz tās iebildumu atbalstam. Šajā vēstulē ir skaidri norādīti pierādīšanas līdzekļi, kas ir pieņemami saistībā ar iebildumiem, kuri ir pamatoti ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 4. punktu, un šajā sakarā ir sniegta informācija, kura ir precīzāka un detalizētāka par to, kas ietverta Regulas Nr. 2868/95 19. panta 2. punkta d) apakšpunktā. Prasītāja atbildēja uz šo vēstuli 2014. gada 10. decembrī, sniedzot vairākus precizējumus un informāciju saistībā ar iebildumiem, tomēr neizpildot *EUIPO* Iebildumu nodaļas pieprasījumu saistībā ar valsts tiesību elementiem. Turklāt tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, ar kuru prasītāja tika aicināta precizēt iemeslu, kādēļ tā nav izpildījusi šo Iebildumu nodaļas pieprasījumu, prasītāja vienīgi uzstāja uz *EUIPO* aicinājuma pārāk vispārīgo raksturu, nesniedzot nekādus argumentus šī apgalvojuma pamatošanai.

74 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, ir jānoraida pirmais prasītājas izvirzītais pamats un līdz ar to prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

75 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

76 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Moravia Consulting spol. s r. o.* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 12. oktobrī.

[Paraksti]